

voor over had. Lohman aarzeld niet, gelijk ook Kuyper niet aarzeld; hij koos hun zij en hij bleef hen trouw. God heeft die moedige geloofsdaad bekroond en hem tot een eere gesteld in het land, dat hem later zag als een zijner beste zonen, een voorbeeld voor het nageslacht, een onkreukbaar man en een vroom Christen. Hoe kon hij toornen, Lohman, in die dagen van strijd, als hij weer eens afrekenen moest met de liberalen. De hoogmoed van de liberalen, die zich in alles voortreffelijker vonden dan de rest, maar die de eerste beginselen van de vrijheid niet eens beseften, maakte hem soms razend. En als hij dan, schuimend van toorn, met zijn vlijmend sarcasme hun stellingen aanviel, dan was het een lust voor allen, die zuiverheid van karakter wisten te waardeeren, zijn prachtige toorn te zien; het was de toorn van een zuiver en nobel mensch, een mensch die bovenal een Christen was.

Het is die nobele hartstocht voor waarheid en recht geweest, die Lohman groot heeft gemaakt en tot een man van macht en bezieling onder ons volk. Natuurlijk was hij ook knap en geleerd, maar geheerscht heeft hij toch wel het allermeest door zijn groot en zuiver karakter.

En als zoodanig noemen wij hem met de woorden van de oorkonde, die op zijn tachtigsten verjaardag het borstbeeld vergezelde, dat zijn vereerders hem aanboden: een voorbeeld voor het nageslacht. En dat is hij en dat blijft hij, want wie zijn voorbeeld volgt, wordt een man, een man naar Gods hart. En wat is er begerlijker voor een menschenkind dan dit te zijn!...

Q. A. de R.

EEN WOORD VOOR ELKEN DAG

Deze week een reeks van getuigenissen betreffende den Persoon van Jezus.

Zondag.	— Opdat gij u verwondert.	Joh. 5 : 20
Maandag.	— Opdat gij gelooft.	Joh. 5 : 24
Dinsdag.	— Jezus getuigt van Zichzelf; maar ook anderen moeten van Hem getuigen.	Joh. 5 : 31
Woensdag.	— De Vader getuigt van Hem.	Joh. 5 : 32
Donderdag.	— Johannes de Dooper getuigt van Hem.	Joh. 5 : 33
Vrijdag.	— De werken, die de Vader Hem gegeven had om te volbrengen en die Hij ook deed, getuigden van Hem.	Joh. 5 : 36
Zaterdag.	— Ten slotte: de Schriften getuigden van Hem. Dat is een heerlijke vertroosting bij het lezen der Schriften: „En die zijn het, die van Mij getuigen!”	Joh. 5 : 39

GIBRALTAR

De droevige binnenlandsche oorlog in Spanje, en vooral de maatregelen, door andere mogendheden genomen, ten einde dezen vuurhaard te localiseeren, brengen in onze dagen telkens steden aan de kust van dit land onder de algemeene aandacht. Zoo lezen we bijna dagelijks den naam van de stad en vesting, die, hoewel gelegen op natuurkundig tot *Spanje* behoorenden grond, reeds meer dan twee eeuwen *Engelsch* gebied vormen: *Gibraltar*.

Zou er wel ergens ter wereld een tweede plek zijn aan te wijzen, waar zóó natuur en menschenhand hebben saamgewerkt tot schepping van een positie, die strategisch vrijwel „onneembaar” kan worden genoemd? Wie van oost naar west varend, Gibraltar nadert, zal meenen dat het rotsgebirge vrij *in zee* ligt. Dit is echter schijn;

een lage, smalle landtong vormt de verbinding met het vasteland van Spanje. Op die smalle strook land is een neutraal gebied, een stuk „Niemandland” gelaten, slechts een halve K.M. breed. Dit neutraal gebied, „La Linea” genaamd, is door een zwaar hek en dubbele barricade aan de zuidzijde van het Engelsch territoir gescheiden.

Een plek van zóó groote strategische beteekenis, vlak bij den toegangsweg tot de oude „mare internum”, kon niet anders dan een uitverkoren plaats voor verdedigingswerken, tevens een terrein van veel strijd worden. Hier stichtten de uit Afrika overgestoken Arabieren reeds in 711 vestingwerken, welke pas zeshonderd jaar later hun door Ferdinand IV zijn ontrukkt. Na afwisselend in Moorsche en in Spaansche handen te zijn geweest, komt Gibraltar in 1502 onder Castilië. De actieve keizer Karel V laat spoedig daarna de vesting geheel moderniseeren, volgens de krijgskundige begrippen van zijn tijd.

Maar hoezeer hebben en Spanje en Portugal, beide in de 16e eeuw, navigeerende naties van den allereersten rang, hun rijken vernederd en verkleind gezien! Daarbij kunnen in één adem: *Nederland* en *Engeland* worden genoemd, als de landen, die onvermoeid Spanje's macht hebben weerstaan en teruggedrongen. Of was het niet onze *Jacob van Heemskerk*, die zeheld, die „dwars door 't ijs en ijzer durfde streven,” die in 1607 den toegang tot Gibraltars haven forceerde en heel de Spaansche vloot vernietigde (laatste daad van zijn roemvol leven)? En als, een eeuw later, tijdens den Spaanschen Successie-oorlog weder een vloot naar Spanje zeilt — is het een *Engelsch-Nederlandsche* onder bevel van Rooke en Almonde. De sterke rotsvesting valt den aanvallers in handen (1704), maar bij den Vrede van Utrecht (1713) wordt Gibraltar, dat toch, naar de eigen woorden van koningin Anna van Engeland, tot onzen gezant gericht, „met *gemeene wapenen*” was genomen, geheel aan Engeland toegewezen.

Vergeefs probeert Spanje herhaaldelijk het verloren en zoo betekenisvol gebied te heroveren; vergeefs biedt het er twee millioen pond sterling voor; de uiterste inspanning: een driejarig beleg (1779—1781) blijft zonder resultaat. Admiraal Rodney en generaal Elliot toonen zich onoverwinnelijke tegenstanders. Engeland heeft altijd beter dan enig land geweten: wát de moeite van veroveren en verdedigen waard was. In scherpe tegenstelling met hetgeen Spanje's geschiedenis doet zien: *houdt* Engeland wat het heeft. En geheel in overeenstemming met den Engelschen zin voor historie en gehechtheid aan traditie, bewaart men zorgvuldig de origineele, historische vlag, die op den 23 Juli 1704 op een der toppen van den berg van Gibraltar — Signal station — werd geschen.

Keeren we na dezen blik in het *verleden*, naar het *Gibraltar van heden* terug.

De stad zelf is gebouwd aan de westkust van het schiereiland. Zij ziet westwaarts uit over de gulf, waaraan aan de overzijde Algeciras is gelegen, bekend omdat hier in 1906 een internationale conferentie is gehouden over den status van Marocco. In deze gulf strekken zich Gibraltars havenwerken uit: de belangrijke vlootbasis van Engeland. Het garnizoen is in normale tijden 3500 man sterk; thans stellig grooter. De overige bevolking, c.a. 20.000 zielen beloopende, toont een zeer gemengd beeld: Spanjaarden, Engelschen, maar in groo-teren getale: Britsch-Indiërs en vooral Joden. Zoo toont deze Westersche stad toch een Oostersch beeld. Een